

ΡΩΜΗΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἑννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνη τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεῖα.

Ἐννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἠνδισαφῆρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
ἢ ἔστω ἔγω καταβαίνει. — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ἑστὼν Ἀθηναίων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὴν — δίχως νάξια κι' ἑντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μένο.**

γὰ τὰ ἑνα ἡμῶς μέρη — **δέκα φράγκα καὶ ἑνὸ χίρι**
Κι' ἑνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἕγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν εἰς μαῦρο εἶδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ἰουλίου τριάντα μία,
κι' ἄλλη Χολέρας ἐπιδημία.

Τριάντα τέσσερα καὶ τετρακόσια,
φυγὴ κι' ἐπάνοδος καὶ νέα τόσα.

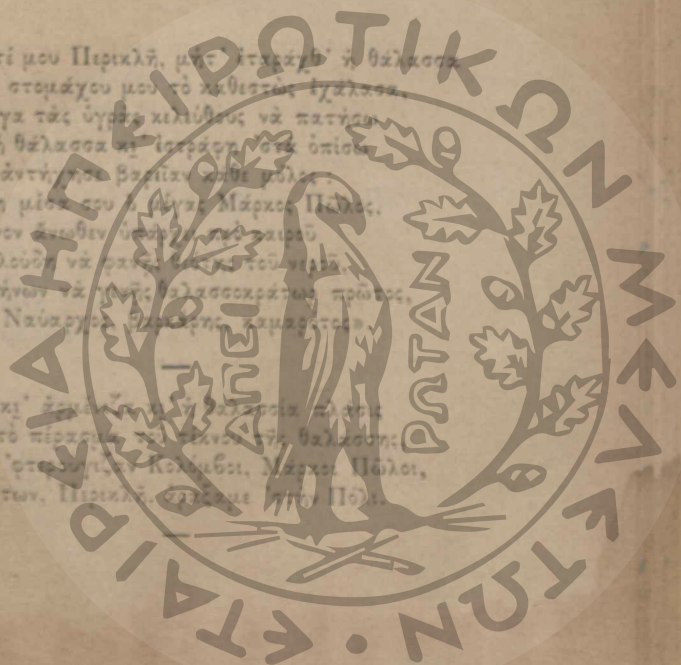

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. — Ὁ Φασουλῆς... ὁ Φασουλῆς... ὦ θείμα καὶ τρέλλα !...
ὁ Φασουλῆς... ψυχούλα μου... νὰ σ' ἀγκαλιάσω ἔλα.
Γιὰ κούτα τὸν πῶς 'μάγρισε, λὲς κι' ἔγινε Φελλάχος...
ἢ αὐτὸν τὸν Τζώρτζη τὸν βρακὴ τὸν 'πέρασε 'στὸ πάχος.
Δὲν εἰ χορταίνω, ἀγλὸν τῆς Ρωμηοσύνης θέριμα...
πὺς ἱσχυεῖς κι' ἱγύρισις μοῦ φαίνεται σὰν ψίμμα.
Δὲν ντρίπισαι, βρε Φασουλῆ, τὰπάνω σου νὰ πάρης
ἐνὶ τούτῳ κλασικός καὶ πρῶτος κοκκιλιάρης ;
ἐκεῖ ἐκεῖ τὸν μασκαρὸ σκυλάρακι νὰ γίνῃ,
ἐκεῖ ἐκεῖ τὸν μασκαρὸ νὰ πᾶν νὰ παχύνῃ,
οἶμα πού μὲ τὸν Χάμπρο μας, τὰ φαίντιγγ καὶ τὰ σκρίπ
ἀνέψαμε βαθύτερα μὲς 'στὸ νερό μιὰ τρῶπ ;
Πᾶς μας πῶς καλοπέρασε, μωρεῖ θαλασσοπόρ,
πᾶς μας ἂν τὸ Ρωμικίκο ἔχῃ κι' ἐκεῖ ὄντορ,
ἐν ἡμέρᾳ πρὸς χάριν σου ἐφίρθηκαν αἱ θαλάσσαι
ἢ μήπως τὸ στομάχι σου καμμιὰ φουρτοῦνα 'χάλασε ;

Φ. — Ἀγαπητὴ μου Περικλῆ, μήτε 'ἰτακάρῳ ἢ θαλάσσῃ
καὶ μήτε τοῦ στομάχου μου τὸ καθεστὸς ἔχλασε,
καὶ μόλις 'πῆγα τὰς ὕστερ' κελύβους νὰ πατήσω
ἐτρόμαξε κι' ἡ θαλάσσα καὶ ἰσπέρσθη, ὥστε ὀπίσκει
καὶ μὲ φωνὴν ἀντήν, ἥδη βαρύνει κατὰ πύλας.
ἐμετεφυγώθη μὲντα σου ὁ Πάπας Μάρκος Πάπας,
καὶ γιγραμμένον ἀνέθεν ὁπλοὺς καὶ ναυτοὺς
σὺν τὸν Σκαυλοῦδῃ νὰ ποῦν ἐκεῖ τὸν ναυαγῆ,
καὶ τὸν Ἑλλήνων νὰ ποῦν ἐκεῖ τὸν θαλασσοκράτη πρῶτος,
καρχηδοῦρης, Ναύαρχο, ἑκατόντης, καμαροῦρας.

Κι' ἀρμένιζα κι' ἀρμένιζα καὶ θαλάσσαι καὶ πᾶσι
ἐμοῦγγριζε 'στὸ πέρασμα καὶ εἰς τὴν θαλάσσην
καὶ γύρω μου ὅτε σπύριζαν Κολλίβοι, Μάρκοι Πάλοι,
καὶ τέλος πάντων, Περικλῆ, σκέτασε τὴν Πόλιν.

ὦ Πόλις, ἀνεφώνησα μὲ τὴν ψυχὴ 'στὸ στόμα,
ἐγὼ μ' ἐκείνος ποῦ πατῶ τὸ ξακουστό σου χῶμα;
ἐγὼ μ' ἐκείνος ὁ Ρωμηός, ἐκείνος ὁ χερσαῖος,
ποῦ πάσχω σὺν λυσσώδηκτος δεινὴν ὑδροφοβίαν,
καὶ τώρα σὺν ἀπόγονος τοῦ πάλαι Ὀδυσσεώς
'μπορῶ νὰ σχίσω πέλαγος μ' ἀρχαίαν σκαμπαβίαν;
ἐγὼ μ' ἐκείνος ὁ Ρωμηός, ποῦ σὲ βαπόρι μ' πῆκα
καὶ τάποχωρητήρια τῶν Ἀθηνῶν ἀφήκα
κι' εἰς ὥρας ἦλθα πονηρὰς καὶ σκοτεινὰς καὶ μαύρας
νὰ λούσω σῶμα καὶ ψυχὴν μὲ Βοσπορίδας αὔρας;

Ὡς σήμερα δὲν 'πίστευα πῶς εἶναι κι' ἄλλοι τόποι
καὶ πῶς ὑπάρχει ἀληθῶς Ἀνατολὴ κι' Εὐρώπη,
ἀλλ' ὅμως τώρα βεβαιῶ κι' ἐγὼ ἐν συνειδήτει
πῶς κι' ἄλλους τόπους ἔχ' ἡ γῆ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν,
κι' ὅταν ὁ φλέγων ἥλιος 'στοὺς οὐρανούς μας δύσῃ
βεβαίως θὰ διφρηλατῇ πρὸς ἄλλον οὐρανόν.

ὦ Πόλις σὺ τῶν πόλεων, μπαξὲ τοῦ κόσμου, χαῖρε,
ὦ Βόσπορε, τὰς αὔρας σου εἰς τὴν ψυχὴν μου φέρε,
καὶ δρόσιζε τὰ μέσα μου γιὰ ν' ἔβγῃ ἀπ' ἐκεῖ
ἡ θεία σκόνη τοῦ Μελαῆ ἡ παρακλασική.
Ἄς μὲ μεθύσουν ἄγνωστοι λαρυγγισμοὶ Σειρήνων,
κοιμίσετε πρὸς χάριν μου τὰ κύματά σας, πόντοι,
ἄς μὴν ἀκούσω τὴν ἡχώ ἀλαλαγμῶν καὶ θρήνων
κι' ἄς ξεχασθοῦν τὰ δάνεια τοῦ Κερκυραίου Κόντη.

Ἐγὼ, παιδιὰ, δὲν ἔρχομαι 'στὴν Πόλι νὰ ρεμβάσω,
ἐγὼ, παιδιὰ, δὲν ἔρχομαι σικιὰς νὰ κατεβάσω,
ἡ Κοπρωνύμων κόκκαλα καὶ τέφρας νὰ κινήσω,
ἡ πάλιν τοῦ καχπέ-ντουριᾶ τὰς τύχας νὰ θρηνήσω.
Ὡς τώρα 'πόνεσα πολὺ κι' ὁ πόνος μου μὲ σώνει,
ἄς σβύσῃ πᾶς ἀνάμνησις ἱστορικῶν βορβόρων,
καὶ τὴν περιόξον Σταμποῦλ ὁ Φοῖβος ἄς χρυσώνῃ
ὡς τὰς ἀσπίδας ἄλλοτε ἀρχαίων σταυροφόρων.

Ἐκλαψα καὶ παράκλαψα τὰ ξεπεσμένα φόντα,
ἀλλὰ 'στὴν πόρτα τοῦ κουφοῦ ὅσο κι' ἂν θέλῃς βρόντα,
ἐκλαψα καὶ παράκλαψα καλύβαις καὶ παλάτια,
τοῦ Θεοτόκη τὰ δεινὰ κι' ἐμοῦ τοῦ ταλαιπώρου,
καὶ τώρα πλέον ἔρχομαι τὰ καθυγρά μου μάτια
νὰ τὰ ξεπλύνω γελαστός 'στὸ κύμα τοῦ Βοσπόρου.

Κουράστηκα κι' ἀπόστασα τὰ χάλια των νὰ λέω,
'κουράστηκα νὰ τοὺς γελῶ, 'κουράστηκα νὰ κλαίω·
οὔτε τὸ γέλοιο τ'ἔξιζαν, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ κλάμμα,
ὡς ὅτου τοὺς σιχάθηκα κι' ὅλα σαρώσας χάμω
ἐξήλεψα τὰ τρόπαια τοῦ Βάσκου τοῦ Δέ-Γάμα
κι' αὐτὴν τὴν περιήγησιν ἠθέλησα νὰ κάμω.

Ἐκεῖνο ποῦ τοὺς κατεβῆ ἐλεύθερ' ἄς τὸ κάνουν,
θέλουν ἄς πιάνουν Ἀλεποῦ, δὲν θέλουν ἄς μὴν πιάνουν,
θέλει νὰ πῆξῃ χωριστὸ κι' ὁ Καραπάνος κόμμα
καὶ νὰ παρακουράζεται καὶ νὰ περιοδεύῃ,
κι' ὁ Λόρδος νὰ παραληρῇ περὶ Βουλῆς ἀκόμα
κι' ὁ Λεμονῆς νὰ τὸν γελᾷ καὶ νὰ τὸν κοροϊδεύῃ,
θέλουν νὰ σκάσουν κανονιὰ, θέλουν νὰ δώσουν σκρίπ,
ἐγὼ μαριόλος δὲν 'μιλῶ καὶ δὲν μὲ νοιάζει ντίπ.

Ὅρσε μὲς 'στὰ Κουθέρνα των... πεντάρα μὴ σὰν
κι' ὁ Λόρδος χαιρετίσματα πολλὰ πολλὰ σὰς στέλλει
κι' ἂν 'στὰ ντοβάρια δι' αὐτὸν τῆς κούτρας σὰς
μὰ νὰ τὸν συμπαθήσετε καὶ νὰ τὸν συγχωρήτε,
κι' ἂν μὲ τῶν φόντων τοὺς χαμούς δὲν σὰς σιχᾷτε
ἐλπίζει πῶς ἀργότερα καὶ πάλιν θὰ σὰς πῇ
ὅτι τὸ κράτος στέκεται 'στῆς δόξης τὴν βαλίδνα
κι' ἀπὸ τὰ βρακοπόδια μας πῶς τρέχ' ἡ προκοπή.

Ἔτσι 'ρητόρεψα μὲ σικ ρητορικῆς Ρωμηοῦ
κι' ἀμέσως ἤπια γάργαρο νερὸ τοῦ Ταξιμιῦ,
μ' ἄτζεμ πιλάφια 'φούσκωσα, ἐγνώρισα κι' Ἀρσένι,
καὶ μὲς 'στῆς Πόλις τὸ Τσαρσί ἐχόρτασα κεμπάπι,
κι' ἐπῆρα τοῦ Χατζῆ Μπεκιρ σεκέρια καὶ λουκούμα
κι' ἐφόρεσα τῆς Φασουλῆ γιγασμάκι καὶ πασουμία,
καὶ ντόλ ντουλμαῖ 'ρουφούσαμε, ὅπου σημαίνει γρατσί,
κι' ὀλημερίς μ' ἐφέντηδες ἐπερπατοῦσα μπράτσος,
κι' ὁ Σαμαρτείδης, Περικλῆ, χρυσὴ καρδιά καὶ γλῶσσα
καὶ Μοῦσα καλλικέλαδος καὶ γόνιμος κουνέλα,
σὺν νὰ μὴ τοῦφθαναν δεινὰ καὶ σούρτα φέрта τότε
τὸν διάβολό του 'τράβηξε ἀπὸ τὸ σύρμα κι' ἔλα.

Κι' ἀφοῦ 'κατάλαβαν κι' ἐκεῖ πῶς εἶμαι ἀπὸ ράτσα
μ' ἐτράταραν μουχαλεμπί, καϊμάκι καὶ μπουγάτσα,
καὶ κάθε τόσο πρόσκλησις καὶ κάθε τόσο γλέντι
καὶ γκέλ μπουρντᾶ μοῦ 'φώναζαν καὶ μπουγουρούρι
Κάτσε νὰ φᾶς, κάτσε νὰ πιῆς σὺν νηστικὸς λιβέντι,
κάτσε 'στὴν Πόλι σὺν κι' ἐμᾶς νὰ βαπτισθῇς ἐφέντι,
κάτσε νὰ γίνῃς ὄλων μας τὸ χέρι τὸ δεξι,
κάθισε νὰ σὲ κάνουμε τουλάχιστον Μπεζῆ.

Κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα «Βρὲ Ρωμηοί, δὲν κάθουμ' ἐδῶ πᾶς
σεῖς ἡμεροὶ δροσιζέσθε εἰς ἀσπίλον ἀέρα,
μ' ἀγῶνα δὲ πολύμοχθον τὸ τακτικὸ σας τρώτε
καὶ τὸν παρὰ σας κάποτε πρὸς χάριν μας σκορπάτε,
ἐν τούτοις ὅμως μ' ὅλ' αὐτὰ δὲν εἰσθε πατριῶται
ὅσο κι' ἂν λέτε τοὺς Ρωμηούς πῶς ὑπεραγαπᾶτε.

Δὲν 'ξυπνήσε μὲ ρήτορας ὁ σκοτεινὸς σας νοῦς,
ἐσεῖς δὲν ἤπιατε ποτὲ νερὸ Χελιδονοῦς,
δὲν βλέπετε τὸν Λεμονῆ, τὸν Πίτ, τὸν Δεληγιάννη,
καὶ τῆς Δωδώνης τὸν μακρὺν ἐκείνον ἱερέα,
ἀλλ' οὔτε τὸν Διάδοχον τὴν Ἀλεποῦ νὰ πιάνῃ,
μῆτε τὸν δρόμον τοῦ Ἑρμού καὶ τὴν Καπνικαρέα.

Ἐσεῖς τῆς κλάραις σὺν κι' ἐμᾶς δὲν ἴδατε τοῦ Τρεῖσι,
ἐσεῖς ποτὲ δὲν βλέπετε βαρβάτο Σακαράκα
νὰ στρίβῃ τῆς μουστάκας του, κι' ἂν τὸν ἴδῃς 'στὰ μέσα
νὰ τρέμῃς μήπως διαμπαξὲ σὲ σχίσῃ δὴδ κομματί,
ἐσεῖς δὲν ἐκυλίαστε τοῦ Διογένη κιουπί,
δὲν 'φάγατε Συντάγματα μ' ὀλόχρυσαις λαβίδαι,
ἀλλ' οὔτε κἂν ἀκούσατε τὸν ἴδιο τὸν Τρικούπη
νὰ λέγῃ πῶς στεκομεθα ἐπάνω 'στῆς βαλιδνῆς,
οὔτ' ἴδατε τὸν Θεοδῶρ μὲ χασαπιοῦ μαχαίρει
νὰ πετσοκόβῃ ριζηδὸν τὸ πιό μακρὺ του χίρι.

Τί νὰ σὰς πῶ μωρὲ παιδιὰ... ἡ Πόλις σας μ' ἀρεῖται,
ἀλλ' ἂν 'στὰ φυλλοκάρδια σας δὲν γεννηθῇ μεράκι

κατακοκλέρταις νάβγετε μὲ λιγδωμένο φέσι
καθὼς εἰ Πατσαδούρηδες, καθὼς οἱ Κουτσούρακοι,
ἂν δὲν μουσκίψετε σταυροὺς μὲ τὸ φιλό νερὸ σας,
ἂν ἔξαρν' ἄδειο δὲν εὐρὴ κανεῖς τὸν κουμπάρᾶ του,
ἂν μόνος πόθος διαρκῆς δὲν εἶναι κι' ὄνειρό σας
νὰ πῆτε καὶ μὲ τὸν Τσουλῆ καφφέ 'στοῦ Ζαχαράτου,
ἂν δὲν βυζάζετε καὶ σεῖς μὲ κλάμματα μπεμπέ
ρογαῖς βυζάστρας ἀχαμνῆς κι' ἐλεινῆς κι' ἀδυνατῆς,
ἂν δὲν βελάσετε καὶ σεῖς ὀπίσω τῆς μπὲ μπὲ
ὡσὺν κατσίκᾳ ἐγκυος, ποῦ 'βρίσκεται 'στὸν μῆνα τῆς,
ἂν 'στῶν Ρωμηῶν δὲν βράσετε τὸ βρωμερὸ καζάνι
κι' ἂν τοῦ κυρίου Λεμονῆ δὲν 'ῴητε τὴν φυλλάδα
καὶ μάθετε τί 'τράβηξε ἀπὸ τὸν Λαφαζάνη,
ποτὶ δὲν θ' ἀγαπήσετε πρεπόντως τὴν Ἑλλάδα.

Τοιούτους λόγους ἔλεγα καθ' ὕψηλόν καθῆκον
καὶ μέσα 'στοῦ σιὸρ Παυλῆ Στεφάνοβιχ τὸν οἶκον
ἐγὼ περνοῦσα, Περικλῆ, σὺν σπητονοικοκύρης,
ὁ δὲ Παυλῆς ἐνόμιζα πῶς εἶναι μουσαφίρης.
Εἰς τοῦτον ἐνεθρόνισαν κι' ἐμὲ τὸν ψωροδάρο
κι' ἐγὼ τοὺς τοίχους βλέπωντας καὶ τὰ 'ψηλὰ ταβάνια
σὺν τῆς Μαρούλας ἔλεγα ἐκείνον τὸν Λινάρδο:
«Ὅρῃ τί σπῆτι μιὰ φορὰ... ὁρῃ καὶ τί ντιθάνια!»

Εἶναι καὶ πλούτος ἀγκυθός, βρὲ Περικλῆ ζητιάνε,
εἶναι καὶ πλούτος, ποῦ 'μπορεῖ νὰ λέγῃ 'στὸν καθένα:
«ἐμπρός μου σκύψε 'γρήγορα καὶ μιὰ μετάνοια κάνε,
γὰτ' εἶμαι πλούτος ἀγαθὸς σὲ χέρι τιμημένα».
Τοιούτον πλούτον ἀγαθὸν προσκύνα τον καὶ τίμα,
εἶναι καὶ στύλος ἀρετῆς τὸ τιμημένον χοῦμα,
τοῦ πρέπουν δὲ καὶ φόρμιγγες καὶ τῶν Μουσῶν αὐλοὶ
σὺν τὸν στολίζῃ κι' ἡ καρδιά ἐνός σιὸρ Παυλῆ.

Γι' αὐτὸ σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ τὸν δύστυχο καὶ μαῦρο
εἰς τοῦ χρυσοῦ σιὸρ Παυλῆ ἐκόνεψα τὸ σπῆτι,
γὰτ' εἶχε 'ἀφεντάνθρωπο ἀληθινὸ πῶς θάβρω,
ποῦ δὲν σοῦ βγάζει τὸ φαγὶ ξυνὸ κι' ἀπὸ τῆ μύτης.
Μπορεῖς καὶ Κροῖσος νὰ γενῇς, μὰ νᾶσαι καὶ χμαῖλης,
καὶ τότε τὸ καπέλο μου τὸ βάζω ὑπὸ μάλης,
καὶ φύγω ἀλὰ Γαλλικὰ χωρὶς νὰ 'πῶ μερσί
κι' ὅρσε μὲς 'στοὺς παράδες σου καὶ κάνε τους τουρσί.

Ἐεῖ ξεχάνεις, Περικλῆ, τὰ τόσα ξαφνικά σου,
τὰ πλούτη τοῦ σιὸρ Παυλῆ τὰ πέρνεις γιὰ 'δικά σου,
κι' ὅταν μὲς 'στὸ Παλάτι του ἀξένιοι στες καθίζεις
σιγὰ σιγὰ μὲ τὸν καιρὸ 'στὰ πλούτη συνειθίζεις,
κι' ὅταν ξαπλώσῃς μιὰ φορὰ σ' ἐκείνους τοὺς σοφάδες
ὅλα σοῦ φαίνοντ' ἔπειτα κολοκυθοκορφαδες.

Ἐεῖ τὰ φαίντιγγ καὶ τὰ σκρίπ ἀνέτως φασκελόνεις,
κι' ἂν πλειότερα, Περικλῆ, χρειάζετ' εὐκολία
γιὰ νὰ περάσῃς κάμῃλος τρυφαλιὰν βελόνης
γὰ νὰ ν' ἀνοιξ' εἰς πλούσιον ἡ ἄνω Βασιλεία,
ἀλλ' ὁ Παυλῆς σὲ βεβαίῳ πῶς δίχως παρακάλη
δὲ μὴ μὲς 'στὸν Παράδεισο μαζί μὲ τὰ στιθάλια,
πέρνωτας ἀπ' ὀπίσω του κι' ἐμὲ τὸν ψωροδάρο
καὶ τὸν πιστὸ τοῦ σύμβουλο κι' ἀμαρτωλὸ Μπουκάρδο.

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, τὰ ντέρτια σου λησμονεῖ
κι' ἔλα νὰ πάμε 'στὴν Σταμποῦλ νὰ 'ῴδῃς καὶ τὸ Φανάρι,
καὶ τοῦτον τὸν σιὸρ Παυλῆ μαζί μου εὐγνωμόνει
γιατὶ ἐκείνος μ' ἔθρεψε καὶ μ' ἔστειλε μανάρι.
Μὲ τοῦτον σάρκ' ἀπέκτησε κι' ἡ αἰχλὺς μου φύσις,
καὶ 'στὴν παρούσαν ἐποχὴν, καυμένε Περικλῆτο,
ὅταν θὰ τρέξῃς κίνδυνον τῆς πείνας νὰ ψοφήσῃς
θὰ 'βρῇς ἀπάνω μου ζουμί καὶ κρίας γιὰ φιλέτο.

Ἐκεῖ λοιπὸν καθήμενος σὺν σπητονοικοκύρης
τὸν ἀφαλὸ μου 'κῦτταξα σὺν ἐξαλλος Φακίρης,
κι' ὀνειρευόμενον τῶν Οὐρὶ τὰ καλλὴ τὰ περίσσια
κι' ἐφώναζα μονάχος μου, «ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια».
Μάτια τρελλὰ, μάτια γλυκά, ποῦ στάζετε σερμπέτι,
ἐλάτε μαγνητίζετε κι' ἐμὲ τὸν τσανακπέτη,
μάτια ποῦ λαμπυρίζετε σὺν δὴδ σαπφείριν' ἄστρα,
μάτια ποῦ μὲ κῦττάζετε χωρὶς νὰ σὰς κῦτταζῶ,
μάτια ποῦ θρυμματίζετε τοὺς πύργους καὶ τὰ κάστρα,
ἐλάτε νὰ ζυπνήσετε κι' ἐμένα ποῦ νυστάζω.

Καὶ νὰ σου μία, Περικλῆ, ἐμπῆκε 'στὸν ὄντα μου
σὺν ἀνθος ὅπου 'ξάνοιγε τὸ πρῶτο του μπουμπουκι,
κι' ἀμέσως μ' ἔνα λύγισμα ἐκάθισε κοντὰ μου,
κι' ἐγὼ ρουφώντας 'στὸ σοφὸν τρέ ντιστεγκέ τσιμποῦκι
τὴν ἔλεγα μουχαλεμπί, καϊμάκι καὶ μπουγάτσα,
καὶ κάπου κάπου ντροπαλὰ τῆς χαίριζα τὰ μπράτσα.

Ἀχ! καὶ νὰ σ' εἶχα τότε ἐκεῖ, πτωχὲ μου φουκαρᾶ,
νὰ καταλάβῃς τί θὰ 'πῇ γυναῖκα μιὰ φορὰ
καὶ τοῦτα τὰ ξεράδια σου ἀπάνω τῆς ν' ἀπλώνῃς...
ἀλλ' ὅμως βλέπω, Περικλῆ, τὰ μάτια νὰ γουρλώνῃς...
ὡσὺν καὶ σένα μπουνταλᾷ 'στὸν κόσμο δὲν ματᾷεῖδα,
ποτὲ μου δὲν ἐπίστεψα κι' αὐτὸ πῶς θὰ πιστεύῃς...
ἀγέρας ἦταν μοναχὰ, βρὲ μπουρα, ἡ Νεακίδα...
Οὐρὶ κανένα εὐκολία δὲν κάνει ἐπισκέψεις...

Κι' εἶπα κρυφὰ τοῦ θυρωροῦ μετὰ φωνῆς ἐντόνου:
«Οὐρὶ δὲν θέλω τοῦ καπνοῦ, καὶ θυρωρεῖ, νὰ 'δῶ,
κι' ἂν μὲ 'χρηστὴν ἔχῃς ἀνα καμμία σικὰ προγόνου
εἰπὲ τῆς πῶς δὲν ἔρχομαι καὶ πῶς δὲν εἰμ' ἐδῶ».
Γιὰ ἐνθουσιάζεις, Περικλῆ, δὲν μεθύμενε καιρὸς
κι' ἐσὶς προγόνων ἤρχοντο ταβάνωντας τὰ καλλὰ των,
ἀλλ' ὅμως τοῦ ξαπλώμας μὲ τὸν 'ὁ θυρωρὸς
καὶ μ' ἀρεῖται τῆς καρτῆς των κι' ἐπὶ τῶν καλῶ των.

Πῶς κι' ὁ πόντος ἔλαμπε καὶ καπεροῦξόβουλει
καὶ τὰ πουλιά μ' ἔχαιζαν παρῆτοτε σταμυλά,
καὶ δέξια δι' ἀντιπέρα μπάζις καὶ περισόλι
κι' εὐαχὰ νάβω τὰ χρυσὰ των Ἑσπερίων μήλα,
ἐπὶ γαλαρυμασίαις κι' ἐγχεσκα μὲς 'στ' ἄντρο καὶ τὰ κηρύτσια
καὶ κάποτε φάβου πλατὺς ρουγιάζα 'στ' ἀπόσκια
κι' ἐρπετομένους κατῆς 'στὴν βαρὰ του πηλοῦσε
καὶ τοὺς καύμους κροφῶ σιέντα μὲ πόνο κλειδοῦσα,
κι' ἐγὼ ἐπινώντας 'φώναζα τὸν καλὴν κοντὰ μου
καὶ τοῦτο γὰρ ἀφαιρούμην καὶ ἴλγο τὸν σιέντα μου
ἤγουν πῶς εἶχασι κι' ἐγὼ 'στὰ φόντα πεντακάσις,
ψάλε τοῦ Χαμπρο τῆς οὐλητῆς καὶ συμφορῆς μας τόσας.

ψάλε τῆς φτώχειας, καιζῇ, τὸ φλογερὸ καμίνι,
ψάλε πῶς ἔχουν τρεῖς δραχμαῖς ἢ μετοχαῖς τοῦ Σγούτα,
καὶ θῆναι κηλορίζικος ἐκεῖνος ποῦ θὰ μείνῃ
μ' ἓνα παπούτσι μοναχὰ καθὼς ἡ Σταχτοπούτα».

Κι' ὅταν ἡ μαύρη τῆς νυκτὸς ἀπλώνετο πορφύρα
ἔδω κι' ἐκεῖ κολοφωτικαῖς πετοῦσαν ἀπ' ἀνδρῆν,
κι' ἐγὼ καμπόσαις ἔστειλα 'στὸν δυστυχεῖ Σωτήρα
νὰ τῆς περάσῃ, Περικλῆ, 'στὸν κόσμον γιὰ φανάριον.
Κι' ἐκυνηγόυσα πέρδικαις, νυφίτσαις, σουσουράδες,
κι' ἔρριχνα δίκτην 'στὸ γιγλὸ μαζὶ μὲ τοὺς ψαράδες,
καὶ μὲς 'στῶν γλάρων τῆς σπηλιᾶς σὰν Ροβινσὼν ἐμόναζα,
κι' ἐψάρευαν λαχταρισταῖς γαρίδες τὰ πλεμμάτια μας,
καὶ τῆς γαρίδες δείχνωντας πρὸς τοὺς ψαράδες 'φώναζα:
«ἔτσι κι' ὁ Λόρδος ἔκανε γιὰ τὸν παρὰ τὰ μάτια μας».

Τί χαλιὰ Περσικὰ καὶ κιλίμικ !...
δὲν εἰξεύρεις γι' αὐτὰ τί νὰ 'πῇς,
κι' ἐγυρνοῦσα στενὰ καλντερίμια
σὰν Ρωμῆος καλντερίμ-τσελεπής.

Ἐπατοῦσα σὲ σκύλων κορμιά,
μὰ φωνὴ δὲν ἐβγάζαν καμμιὰ...
τοὺς κλωτσῶν, τοὺς πατοῦν, τοὺς πλακόνουν,
κι' οὔτε κἄν τὸ κεφάλι σηκώνουν.

Μὲ τὸ τόσο των φλέγμα σὲ σκάνουν,
μήτε κἄν τὴν οὐρά των σαλεύουν,
δὲν λυσσοῦν σὰν κι' ἔδω, δὲν δαγκάνουν,
μεταξὺ των μονάχα παλεύουν.

Τότε λύσσα, κακό, δαγκωνιά,
καὶ πολὺς τῶν ὀδόντων τριγμός,
τότε πλέον χαλοῦν τὸν ντουνηῖ,
τότε θρῆνος Ραμὰ καὶ λυγμός.

Ὅπου δρόμος, σοκάκι, γεφύρι,
μυρμηκιά κοπροσκύλων παντοίων,
κι' ὅλα θέλουν νὰ τᾶβρουν χαζίρι,
λὰς καὶ νᾶναι Ρωμηοὶ τῶν Χαυτείων.

Τί σκυλιά, Περικλέτο, κι' ἐκεῖνα !...
ἂν τοὺς δώσης νὰ φᾶνε θὰ φᾶν,
εἰδ' ἄλλοιῶς τὰ καῦμέν' ἀπὸ πῆνι
μὲς 'στὴ μέση τοῦ δρόμου ψοφᾶν.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδὴ, — ὁδὸ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ Εὐδὴ,

Κι' ἂν σὰν μπόγιας ἀπάνω των πέσῃ
μὲ ραχάτι τὰ μάτια θὰ κλείσουν,
κι' ἂν λουκάνικα 'πίσω των δέσῃ
μήτε κἄν θὰ σκεφθοῦν νὰ τὰ λύσουν.

Τέτοιον σκύλοι μιᾶς ράτσας μεγάλῃς
κι' ἂν ὁκάδες τὸ νέφτι τοὺς βάλῃς,
δὲν ξυπνοῦν γιὰ νὰ πᾶν παραπέρα
καὶ νὰ πάρουν ὀλίγον ἄερα.

Σὰν τὰ 'δῃς 'στὸ Τσαρσί ξαπλωμένα
νὰ μὴ βγάξουν καθόλου μιλιὰ,
τότε πλέον καὶ σύ σὰν κι' ἐμένα
θ' ἀμφιβάλῃς ἂν εἶναι σκυλιά.

Κι' ἐγὼ τοὺς σκύλους βλέπωντας ψυχὴ νὰ μὴν πιεῖται
καὶ μόνοι των τὰς σάρκας των ἀγρίως νὰ σπαράξουν,
καὶ βλέπωντας πῶς ἤθελαν χαζίρικο κεμπάπι
καὶ καρτεροῦσαν ἔτοιμη νὰ 'βροῦν τὴν καραβάναν των
βεβιαῖως εἶπα μέσα μου Ἑλλήνων θᾶναι πάπποι
καὶ θὰ μετεμψυχώθησαν εἰς μούργους μετὰ θάνατον.

Καὶ μιὰν ἡμέρα, Περικλῆ, μ' ἐπῆγκαν ἄρον ἄρον
'στὴν ξακουσμένη Πρίγκηπο, τὴν νῆσον τῶν Μακάρων,
κι' ἐκεῖ Νεραῖδες τοῦ γιγλοῦ καὶ ζωτοχῆραις εἶδα
καὶ μοῦπαν γιὰ τὸν Κορωνιὸ καμπόσοι παστρικοὶ
πῶς ἓνα βρόδου ξάστερο πολλαῖς φωτιαῖς ἐπῆδα,
μὰ 'πῆρε φόκο ἐξέφνε τὸ μαῦρο του βρακί,
κι' ὀλίγου δεῖν ὁ τζέντλεμαν, ὁ τόσον φλογερὸς,
νὰ γίνη παρκαλάωμα 'σὰς φλόγας τοῦ πυρός,
ἐξῆλθεν ὅμως ἀβλαβὴς καὶ σῶος ἐξ ἐκείνου
καθὼς κι' οἱ παῖδες οἱ ἐπτὰ τῆς παλαιᾶς καμίνου.

Εἰς τᾶλση καὶ κρησφύγετα τῆς μακαρίας νήσου,
ποῦ τὴν θαρρεῖς, βρε Περικλῆ, κομματί Παραδείσου,
λέγουν πῶς πλέκοντ' ἔρωτες ὀλίγον γηραλέοι
κι' ὁ Κορωνιὸς χοροπηδᾷ κι' ὁ Κορωνιὸς τὸ λείει.

Ἄν ὅμως δὲν τὸν ἔκαψε ἡ πυρκαγιά ἐκείνη
μὰ κάρβουνο τὸν ἄφησε τῶν φόντων τὸ γιγλίνι,
κι' ἐπαψε τὰ τρεχάματα καὶ τὰ λισιδερίσια,
κοντολογίης 'μουφιλοῦζεψε καὶ πάει 'στὰ Παρίσια.

Μὲ πόνον τὸ κρησφύγετον τῆς Καλυψοῦς ἀφῆκα,
ὅπου τὸ ψάλλουν ἔρωτες χειμῶνα καλοκαίρι...
τὸν Εὐγενίδην μοναχὰ 'στὴν Πρίγκηπο δὲν 'βρῆκα
γιὰ νὰ τοῦ δώσω διπλωματῖς μὲ τὸ σπαθί ποῦ ξέρε
κι' ἐπάγω μου σὰν τοῦ τὸ 'πῶ ἀφροῦς ὀργῆς σκορπᾷ...
μὰ 'στ' ἄλλο φύλλο, Περικλῆ, θὰ μάθῃς τὰ λοιπὰ.

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χῆρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινοῦτος πολὺς.